

Portré

Kálmán Zsuzsa

Írta: Horváth Boros Márta ©

Sokan még nem ismerik őt személyesen, habár sudár, fiatal alakjával kimagaslik átlagtermetű honfitársaink közül. Ő az igazgató néni a Washingtoni Magyar Amerikai Szövetség magyar iskolájában.

Kálmán Zsuzsa Szolnokon született 1975-ben. Szülei ma is ott élnek. Nővére Angliában van férjnél, Zsuzsa férje, Jalso Albert szülei (akik 1956-ban menekültek az USA-ba) és fivére pedig Pennsylvania államban, Pittsburgh-ben laknak. A globalizáció a családjukon belül is evidens.

Zsuzsa és Albert is Pittsburgh-ben kezdte amerikai életét. Magyarországon ismerkedtek meg, ahol Albert Peace Corps önkéntesként angol tanára volt a Zsuzsának az Egri Főiskolán. Bár Zsuzsa mindig vágyott a tanári pályára, szülei biztatására mégis angol és közgazdasági szakon szerezte meg a diplomáját.

Később a Magyar Televízióhoz dolgozott a marketing osztályon reklám ügynökként. Mint ifjú házaspár költöztek Amerikába 2001-ben. Néhány hónapon belül Zsuzsa itt is dolgozni kezdett a Blue Cross Blue Shield biztosító vállalatnál, szakmáján belül, a TV reklámozással foglalkozó részlegnél.

2007-ben, a fiatalságra jellemző kíváncsiság, új és ismeretlen lehetőségek felkutatása hozta őket Washingtonba, Tacómba. Onnan, Albert vállalatának jóvoltából költözhetek Seattle-be. Egy bájos, felújított Queen Anne Hill-i bungalóban rendezték be otthonukat, ahonnan gyalog vagy busszal megközelíthető a gyerekek iskolája, a bevásárlás és Albert munkahelye. „Ez a környék jobban emlékeztet bennünket Európára, mint a tacómai otthonunk, ahol egy tipikus amerikai külvárosi negyedben laktunk és mindenhová autóval kellett járnunk”, jegyezte meg Zsuzsa.

„Hogy tetszik a Pacific Northwest?”, kérdeztem. „Nagyon szép, de mint minden kezdet, ez is nehéz volt addig, amíg barátságok ki nem alakultak. Ma már kezdjük megszeretni a Queen Anne környékét. A család és a rokonok azért hiányoznak, így nyaranként, ha tehetik, Magyarországra utaznak. A Hálaadás ünnepét pedig Pittsburg-ben fogják tölteni.

Érkezésemkor a szeles, hideg, novemberi reggelből a lakásban pislákoló gyertyák meghitt hangulatába léptem be. Beszélgetésünk közben szemem többször szőke kislányaik fényképére esett. A 3 éves Szofi és az 5 és fél éves Abigél itteni, amerikai oviba járnak már. Viszont Zsuzsa csak magyarul beszél velük és a kislányok szívesen látogatnak Magyarországra, az angolul nem beszélő nagyszülőkhöz.

A magyar iskoláról is kérdezem. Már harmadik éve, hogy a tanítást elvállalta. Két kollégával osztja meg a munkát jelenleg, Nemesszegi Anna és Bikki-Seres Francis segít a tanításban. Homoródi Orsi pedig a kézműves foglalkoztatásokat vezeti. Hogy mennyire fontos Zsuzsa számára egy magyar iskola létezése, azt az is bizonyítja, hogy a nyugati partvidékre költözésük előtt, az interneten keresztül kutatta, hogy van-e itt Seattle környékén

magyar oktatás. A megérkezésük utáni második héten már felkeresték a szombatonként működő magyar iskolánkat és nagyon jó benyomást tett rájuk az itteniek igyekezete. „Nagyon profi minden”, foglalta össze Zsuzsa a dicséreteit.

Megragadó, hogy milyen szeretettel, gondoskodással beszél azokról a kicsikről, akikkel ő foglalkozik iskolánkban. Szívesen tanítaná a nagyobbacskákat is, a középső vagy felső csoportosokat, de fontosnak tartja, hogy a kicsikre figyeljünk elsősorban. Nem szabad elhanyagolnunk őket, hiszen ők viszik majd tovább ezt az iskolát és a közösséget. Az egy tucat kicsivel a szülők is

együtt vannak a tanteremben, így bizony nagyszámú csoportot képviselnek. S ha a szülők is jól érzik magukat, az iskola jövője biztosítva van, - nyilatkozta Zsuzsa.

Az iskolavezetést idén vállalta el, de lelkiismeretességét mutatja, hogy már azon aggódik, hogy ki tudja majd átvenni tőle a stafétát, ha visszamegy fizetett állásba. Idén 39 regisztrált diákjuk van! Mindegyik tanító néni nagyon komolyan veszi a feladatát. Érezni az elhivatottságukat abban is, hogy óra-

tervet állítanak össze minden alkalomra. Sajnos, egy bizonyos életkoron túl sok a lemorzsolódás, mert a gyerekek iskolai és iskolán kívüli elfoglaltságai mellett nem igen jut idő a magyar iskolára is.

„Mit szeretsz itt Amerikában?” kérdeztem. „Azt, hogy a egyes háttérből idekerült, sokarcú emberek itt toleránsabbak, mint Magyarországon vagy Európában. Jobban elfogadják egymás másságát és nyitottabbak. Úgy tűnik, hogy minden szabályszerűen működik, ahogy meg van írva. A korrupció nem olyan mértékű, mint Magyarországon, ahol mindenki a kiskaput keresi a nagykapun, úgy próbál érvényesülni.

„Félek viszont az amerikai oktatási rendszertől,” mondta. „Az elemi és középfokú oktatás gyengének tűnik, de a felsőfokú képzés kimagasló és nehéz”. Nem könnyű megérteni azt, hogy amikor az itteni kindergartenes gyerekek ABC-t és egyszerű olvasást tanulnak, akkor később miért maradnak le a hasonló korú magyarországi társaiktól, akik később kezdik az olvasást.”

Hobbijáról is érdeklődtem. Elmondta, hogy bár szeret kirándulni, utazni és korábban sokat kerámiázott, amióta gyerekei vannak, az anyaság leköti minden idejét.

Azzal a meglehetősen benyomással távoztam, hogy mi igazán szerencsések vagyunk, itt a magyarok nyugati végvárában, hogy Zsuzsa személyében ilyen jól képzett iskolaigazgatóra talált a közösségünk. Kicsi magyarjaink pedig jó kezekben vannak elhivatott tanító néni gondoskodása mellett. További sikeres, jó munkát kívánunk a magyar iskola tanító gárdájának, Kálmán Zsuzsával az élükön.